המקדש הלי ח: ב [מייי שם הלי טן: גבו ג מייי שם הלי ז: ם ד מייי שם הלי ז: סא ה מייי פ"ד מהלי טבודת יוה"כ הלי א ופ"ב מהלי כלי

מתוש הנייג: סב ו מיי פייב מהלי כלי המקדע הלייצ: סג ז טוש"ע איים פיי מריע סעיף א:

סעיף ה: סד ח מיי' פ״א מהל' כלי המקדש הל' ו: סה ט י מיי' שם הל' י:

תורה אור השלם

1. וְהַקְּטוֶרֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמַתְבָּנְתָה לֹא תַעֲשׁוּ לְבָם לָרֶשׁ תַּהְיֶה לְךְּ לִייֵי: שמות ל לו

ת ופ"ב מה המקדש הל"ג: סב ו מיי פ"ד ב"ב"

וו. ע) נ"ל ימו וע' בב"ם מ"ם מה. י) וע' מום' פסחים לב: ד"ה אין נתינה פחות משוה פרוטה גיטין כ. ד"ה דלמא וכו' יתיישב היטב וע"ע מנחות ס. תוס' ד"ה מי בעינן ותוס' ב"מ מז. ד"ה קונים], ל) [שמוח ל], ל) [ל"ל הגיר], מ) [ע"א], נ) נ"א ליה, ם) בס"א דקאמרת,

הגהות הב"ח הגדות הב"ח

(מ) גמ' ממיס ממיט בהדי הדר

הבתר הכי נכתונ נטף: (נ) שב

נמד לד: (נ) שב ואזר

נעתייהו. דמנן, ייב מטנה היא

אחס למי. (ז' בי ספרים דרים

אחס למי. ("י בי ספרים דרים

אחס למי. ("י בי ספרים דרים

דמנונות פייב בי ספרים דרים

דמנונות דף "י (נ) ד"ה

במפנונות דף "י (נ) ד"ה

במפנונות וני ייב מקי"

במיי להצאין מלאן

במיי הלה הינט הדרה הינטור דכנה! (ו) ד"ה בדורה מפודרת המיד הרובה מפודרת המיד הדובה ממוורת המיד הדובה הרובה בדורה מפודרת הרוב הדוב המנו היום בדובה ממוורת: (ו) ד"ה דכי כל מספר (מ) ד"ה דכי כל מספר משמאל מיד הדבי המיד משמאל וכר למיד עליד שמעלא וכר למיד עליד שליד לדוך ברי ולכל לתדכוים: לדון כו' וליכא למדרשיה: (ע) ד"ה ונילף נמי וכו' ומייתי נמי דדמי ליה ולרבות דבר שאין וכר׳ נאמר כשאר כל״ל ומיכת לי נמחק:

גליון הש"ם גם' מה נתינה. ע' פסחים לב ע"ב תד"ה ואין:

רבינו גרשום

ברינו גרשום מצטרף דב נחש ובשרו אר מצטרף דב נחש ובשרו ארינה משמתה שלינים מצטרף: מאינו היקשא העם ובשרו ארינו היען ובשרו ארינו הישור בשרו ארינו הישור בשרו ארינו הישור בשרו ארינו הישור הישור ארינו הישור בשרו ארינו הישור בשרו ארינו הישור בשרו של מצטרף לאכומאה מצטרף לאכילה אבל לשומאה מצטרף לאכילה אבל הוצטר ברינו הישור בשרו האינו הישור של האינו הישור של הוצטרם בשרו הישור של הוצטרם בשרו הישור של הוצטרם בשרו הישור הישור הישור בשרו הישור בשרו הישור הישור בשרו הישור בשרו הישור בשרו הישור הישור הישור בשרו הישור נחש דלא דאיתרבי לטומאה דלא מטמא קמ״ל היקשא כר׳: שלש בריתות בדם. למה אחת בפרשה צו את אהרן ושנים בפרשה אחרי מות: אין לי. עיקר דם קדשים שהנפש יוצא בו שמכפר כדכתיב כי הדם בנפש יכפר: דם חולין ודם התמצית מנין. ת"ל כל דם דם חולין דהכא לאו דווקא נסיב יה דבדם חולין בפירוש אשכחן כרת דכתיב אשר יצוד וגו' אלא ואחד לדם כסוי הדם חיה ועוף בין לר' יהודה ובין לרבנן: חמש לאוין. הכתובין בדם לאו דחוקת למיסר דם מן החי דם הקזה שהנשמה יוצאה בו. ולא תאכלנו שהנשמה יוצאה בו. ולא תאכלנו על הארץ תשפכנו אתי לבשר בחלב כדאמר בפ" כל הבשר האוכל מעשר שני אלו ג' מינין בחוץ דגן ותירוש ויצהר לוקה ג' משום דכתיב לא תוכל לאכל לקוטר ועולה כדלקמן ולמנין י״ה: דבי רבי ישמעאל. נמי בעיה י״ה מדקמני או אינו (ה) כו' וליכא למידרשיה אלא כדדריש ליה ובעי קוטר ועולה: כלל בכלל ראשון. כולה מפרש לקמיה: ונילף נמי מלבונה כו'. והיינו דפריך או אינו אלא פרט אחרון דהיינו לבונה. בפרט ראשון (ש) מייתי נמי דדמי ליה ולמעוטי

דבר לחו [שאין] ריחו נודף ולא קוטר ועולה נאמרה ליי כשאר פרטי קמאי דמייחי מאי דדמי ליה: אם כן, דכשאר פרטי מייתי ליה נכתביה במיצעי בהדי שאר פרטי קמאי והיינו דקאמרם לאו: וקפריך ליה הש"ם הא לאו תירוצא הוא דאי כתבה ללבונה בהדי שאר פרטי בין שני הכללות הויין תרי סרי כגון סמים ב' ונטף ושחלת וחלבנה ולבונה הרי ו׳ וסמים כנגדן הרי י"ב ולהכי לא כתבה בהדי פרט דלא תימא י״ב בעינן ולעולם גמר מיניה: אם כו נכתביה במהום חלבנה. דנשמע מיניה די"א הן ונשמע מיניה דאפילו אינו קוטר ועולה ונכתב חלבנה לבסוף דהא השתא מיהא לאו מידי נמרינו מיניה: ואנודתו. משמע שכולן ביחד אז על ארץ יסדה: לאפוקי בהמה. משום דכתיב בהמה בהחוח עניינא דלא סגי דלא קרי להו אדם: כל שישנו בסד. כל שהוא עובר כשהוא סד את עלמו או אחרים שמלווה שלא יסוך משמו המשחה לור: ישנו בבל ייסד. מצווים אחרים עליו שלא לסוכו: למלכים וכבנים. ודולים לחתר שנחשתו: מב סיכה כל שהוא. דלא אשכחן שיעור בסיכה אף נחינה כל שהוא אף על גב דנחינה בעלמח כזית כדמפרש לקמן: נסינה בעלמה כזית. דגמרינן מנתינה דונתן לכהן את החדש דכתיב ביה אכילה (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש וכל אכילה כזית: מעיקרא לאו ורים הם. דהח נמשחו מתחלה:

החת (ד) לששים או לשבעים שנה גרסינן היו מפטמין אותה לחלאין. שלא היה לריך לפטם אלא חלי שיעור משום דמותר דששים או שבעים שנה סלקי לחלי שיעור הקטרת פעמים לששים פעמים לשבעים או סמוך להם לפי שאיו כל החפניים שוות: לשליש ולרביע לא שמעתי. לאו שהיו משהיו

חלאין דרבא לאו דוקא אלא כל קרא סמים אלא קח לך הוה משמע כלל אלא להכי נקט ברישא סמים וכתיב נמי קח לך למידרש כלל ופרט וכלל

תנו רבנן ¢מותר הקמרת מו אחת לששים או לשבעים שנה היו מפשמין אותה לחצאין לפיכך יחיד שפימם לחצאין חייב דברי רבן שמעון בן גמליאל שאמר פ משום הסגן אבל שליש ורביע לא שמעתי וחכמים אומרים בכל יום מתקן במתכונתה והיה מכנים מסייע ליה לרבא יידאמר רבא 🌣 (שמן המשחה) בשפטמו לחצאין 🖪 חייב דכתיב יוהקטרת אשר תעשה כל שתעשה והא אפשר יו דעבדה פרם בשחרית ופרם בין הערבים ת"ר יו יהיו מחזירין אותה למכתשת פעמים בשנה בימות החמה ייפורה שלא תתעפש בימות הגשמים צבורה כדי שלא תפוג ריחה וכשהוא ישוחק אומר יו הדק הימב הימב הדק דברי אבא יוםי בן יוחנן ושלש מנין יתירין ַ שמהן כ"ג מכנים מלא חפניו ביוה"כ זו נותן אותה למכתשת בערב יוה"כ ושוחקן יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה כדתניא מידקה מה ת"ל יו והלא כבר נאמר נושחקת ממנו הדק מה ת"ל דקה כדי שתהא דקה מן הדקה אמר מר כשהוא שוחק אומר הימב הדק הדק הימב מסייע ליה לר' יוחנן יו דאמר ר"י יכשם שהדיבור רע ליין כן הדיבור יפה לבשמים א"ר יוחנן שיי"א סממנין נאמרו לו למשה בסיני אמר רב הונא מאי קראה יקח לך סמים תרי נפף ושחלת וחלבנה הא חמשה וסמים אחריני חמשה יו הא עשרה ולבונה זכה חד הא חד סרי ואימא סמים כלל נמף ושחלת וחלבנה פרט סמים חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר שקיטר ועולה וריחו נודף

אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו גודף וכ"ת א"כ לכתוב יס קרא חד פרטא לאיי מיצרך צריכי דאי כתב נטף ה"א מין אילן אין אבל גידולי קרקע לא מש"ה כתב ושחלת ואי כתב ושחלת ה"א גידולי קרקע אין אבל מין אילן אימא לא משום הכי כתב נמף וחלבנה לגופיה אתא מפני שריחה רע א"כ יש מקח לך נפקא ליה ואימא סמִים בתראי תרין נינהו כסמים קדמאי יח "א"כ נכתוב סמים סמים בהדי הדדי (6) וסוף נכתוב נמף ושחלת וחלבנה יוח דבי רבי ישמעאל תני סמים כלל נמף שחלת וחלבנה פרט סמים חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרם מפורש דבר שקיםר ועולה וריחו נודף אף כל דבר שקיםר ועולה וריחו נודף ייז או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרם בפרם ראשון אמרת לאו הא אין לך עליך לדון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון אמר מר או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרם בפרם ראשון אמרת לאו הא אין עליך לדון מאי קושיא הכי קא קשיא ליה ייז סמים בתראי תרי כי סמים קדמאי תרין הדר ושני כדשנין דא"כ נכתוב קרא סמים סמים נמף ושחלת וחלבנה ומאי פרט בפרט ראשון הכי קא קשיא ליה מיני אילנות ילפי מן נמף וגידולי קרקע ילפי משחלת ולילפי נמי מלבונה זכה בפרט ראשון הכי קא קשיא ליה מיני אילנות ילפי מן נמף וגידולי קרקע ילפי משחלת ולילפי נמי מלבונה זכה בפרט ראשון בחד צד דניתי דבר שריחו נודף ואע"פ שאין קומר ועולה הדר אמר א"כ נכתוב קרא ללבונה זכה בייתי בחד צד דניתי דבר שריחו נודף ואע"פ שאין קומר ועולה הדר אמר א"כ נכתוב קרא ללבונה זכה במיצעי יש ותילף מינה אי כתביה לבונה זכה במיצעי הויין תרי עשר אם כן נכתוב קרא יו לבונה זכה במיצעי וחלבנה לבסוף ריש לקיש אמר מגופה מה לשון קמרת דבר שקומר ועולה א"ר חנא בר בונא א"ר שמעון חסידא יכל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית שהרי חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סממני קטרת אביי אמר מהכא 🅫 ואגודתו על ארץ יסדה: והסך בשמן המשחה: ת"ר יהסך בשמן המשחה לבחמה וכלים פמור לעובדי כוכבים ולמתים פטור בשלמא בהמה וכלים דכתיב יעל בשר אדם לא ייסך ובהמה וכלים לאו אדם הוא מתים נמי פטור דכיון דמית ליה מת מיקרי ולאו אדם אלא עובדי כוכבים אמאי פטור הא אדם 🕫 נינהו לאיי דכתיב יואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אתם קרויין אדם ואין העובדי כוכבים קרויין אדם והכתיב יוגפש אדם ששה עשר אלף א"ל ההוא לאפוקי בהמה והכתיב יואני לא אחום על נינוה כי וגו' ההוא לאפוקי בהמה והכתיב יואני לא אחום על נינוה כי וגו' ההוא לאפוקי בהמה ואיבעית אימא כדקתני תנא קמיה דר"א כי כל ששנו בסך ישנו בבל ייםך וכל שאינו בסך אינו בבל ייםך תניא אידך הסך בשמן המשחה לבחמה וכלים לעובדי כוכבים ומתים פמור למלכים ולכהנים יי ר"מ מחייב ור' יהודה פופר וכמה ∞יסוך ויהא חייב ר' מאיר אומר כל שהוא רבי יהודה אומר כזית והאמר ר״י פטור כי פטר ר' יהודה גבי מלכים וכהנים גבי הדיוט מחייב ∞ ר"מ ור' יהודה במאי פליגי א"ר יוסף בהא פליגי ר"מ סבר מו על בשר אדם לא ייסך כתיב וכתיב יואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף נתינה כל שהוא מו ורכי יהודה סבר ילפיגן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא ייסת מנתינה דעלמא מיסה נתינה דעלמא מייח אף נתינה דעל זר כוית אבל סיכה למימשח מלכים וכהנים ייו דברי הכל כל שהוא וא"ר יוסף במאי פליגי רבי מאיר ורבי יהודה גבי מלכים וכהנים רְ״מ סבר ואשר יתְן ממנו על זר כתיב ומלך וכהן השתא יש זרים נינהו ורבי יהודה סבר בעינן עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו ומלך וכהן מעיקרא לאו זרים הוו א״ר איקא בריה דרב אמי יו ואזדו למעמייהו ₪ דתניא

בת תוספות אחת דע"ב פשפטין דתצאין. דבכל שנה מפטמון ג' מנון ימירון הרי לע"ב שנים ר"יו מנין ומחלים שם"ח מנין קפ"ד נשארו ל"ב מנין ימירים ובכל שנה שם מה"ח יום הסיר אומם מל"ב מנין נע"ב שנים ל"ח והקטר מוה פרס בבקר ופרס בערב נשאר י"ד מנין חלקם לע"ב שנים למלא חפניו של כ"ד. גינע מלא חפניו לכל שנה קרוב לחומש מנה אבל לע"שנה לא היו ימילן לפטמו לאלאין שא"ב היו מקרים וי מנה ולא היי מינים ולא היה מספיק למלא חפניו. המפשבים שר שחרית. אמר ר' דהאי שיעורא פרס שחרית ופרס ערבית הלכה למ"מ הוא אם לא הקטרו אלא מי מינים ולא היי מוספי למלא חפניו. המפשבים שר שחרית. אמר ר' דהאי שיעורא פרס שחרית ופרס ערבית הלכה למ"מ הוא אם לא הקטרו אלא מית שחרית וכיות ערכית ילא דמשמע פרק השומט: הדק חיפב היב המייל ליה שהבל קול מועיל יותר מבשמקה: פוקח דף בפקא. אע"ג דלקחם לא הוי כלל (שליו אלא פירוש) שאינו מפורש במה מדבר ואמר" בפ"ח דובים לאין דנין אותו בלל ופרט ומיהו כה"ג בפ"ק דקדושין גבי מרלע ולקחת כלל אע"ג דלקחם לא פירוש: בל שור שנור פטור למה לי: בארבים ובחבים ובחבים ו"ה בבל" אלא פירוש: בל אחוא שהוא. אלא מיותר בי מחים ב"ר ובה בהיונו בסום חבות מוניה בל שהוא המול המיל היום "שהוא. אל שומי מחים ב"ר מבירוע בסום חבים המ"ל הפול שהוא היום המול הבירוע בסום חבים ה"ל המול היום לא החול היום המול הבירוע בסום חבים ה"ל הפול הבלים המול הבירוע בסום חבים המל אתולים בלום מול המול היום המול הבירוע בסום חבים ה"ל אהוא היום המול הבירוע בסום מול הבירוע בסום מול הבירוע בסום מול המול בירום בל המול היום לא המול היום בלים המול בלים המול הבירוע בסום מול בלים בלי אחוא. ש בה הרבה (משינים) (משתים) שנה או בהרבה (שינים) (משתים) שנה או בהרבה (משינים) (משתים) שנה או בהרבה (משינים) (משתים) שנה שלה הרבים אדם הרבים אדם הרבים אדם הרבים אדם במידו שלה לחל מפניו שלה כ"צ ביניע מול הפניו שלה ל" מניס ולל היה מספיק לתלו הפניו שלה ל" מניס ולל היה מספיק לתלו הפניו לכל שנה קרוצ לחומש מנה הלג לאפרי: מסך אחרים: הרבים ברב שחרית. את מר "ל" בל" מהורם בבל ייסין. אחרים ביניע בבל ייסין, אחרים ערבים ברבים מול ל" מיניע לו לתלו מפניו ברבים יהודה בהדיוט בפחות מכזית ה"ל בסיכת מלוה קמ"ל דסגי בכל שהוא:

המותר שמונים שנים או צ' או ק' שלא הולרכו לפטם אלא שליש או רביע לש ויחיד נמי שפיטם שליש או רביע פטור: במתכונתה. לישנא דקרא יי. אם היה רוצה לפטם ההטרת דבר יום ביומו עושה הילכך יחיד שלא פיטם אלא מנה חייב: דראוי להקטיר לגו: (ו) בזורה. מפורה: היטב הדק הדק היטב. הממונה אומר כן לשוחק: דיבור רע ליין. במסכת מנחות בפרק כל הקרבנות (דף פו.) זרק לה הגיד של שמרים הגובר הקיש שהגזבר מקיש בקנה למוליא היין ורומז לו לה ובלא דבור שרע (י) הוא לנסכים ולא היה מדבר בפיו שהדבור רע לייו: י"ה סמנים. ולעיל מיחשבנו י"ה לרי לפורן חלבנה ולבונה מר קליעה שבולת נרד מכנה הכי ח' קושט קנמון קילופה הרי מרכום הרי ח' קושט קנמון קילופה הרי י"א סממנים נאמרו לו למשה ולא ניקבו אלא ד׳ וכל י״א דבעי לוז ניתיב ובלבד שיהא קוטר ועולה כדדרשינן לקמן בכלל ופרט ליז כדברי ר' ישמעאל: ואימא סמים כלל. כלומר ממאי דקרא לחושבנא אחא דילמא למידרש כלל ופרט [וכלל] לחוד הוא דאחא ולא למנין י"א : הוער. שמתמר ועולה כמקל ולא יפליל לכאן ולכאן: מין אילן. דהוא לרי: לגופה אסא. לאשמועינן דאע"ג דריחיה רע משוינן ליה לקטרת: אם כן. דבכלל ופרט וכלל לחוד בעי למידרשיה לא נכתוב

שמות ל זו.

שמות ל זו.

בי מענר יי אל משה קח לף סמים ניטף וישחלת והלבנה בבד בבד שמות ל לד שמה.

הבונה בשמים מעלותיו ואַגָּדָתוֹ עַל אֶרֶץ יְסְדָה הַקּרֵא למי הַיָּם וִיִּשׁפָּכָם עַל פָּנֵי הָאָרֵץ קמי הנים וישפבם על פני הארץ "שמו: עמרם 6. על בשר אדם לא ייסף ובמתבנתו לא תעשו במהו קרש הוא קרש יודעה לכם: שמות ל לב

שמות ל לב 7. וְאַתָּן צֹאנִי צֹאן מַרְעִיתִי אָדָם אַתָּם אָנִי אֱלֹהִיכָם נְאָם אֲדֹנִי אֱלֹהִים: יחוקאל לד לֹא אֲדֹנִי אֱלֹהִים:

מוסף רש"י

הלא כבר נאמר. בשל כל ימות האנה ושחקת מתנה הדק (יומא מה.). שאין בה מפושעי ישראל. שמלריכן הכתוכ בהרלחתן להיותן בחגודה חחת . (מגילה כה.)

שימה מקובצת

יען במיצעי ונילף מינה אות ת' נמחק: ל) קרא ללבונה זכה: לאן נינהו לאיי. ס"א ולא כתיב ואתן צאני צאן מרעיתי אדם ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אתם קרוין אדם ואין עובדי כוכבים קרוין אדם והכתיב: כן נינוה העיר הגדולה אשר ש בה הרבה (משנים) [משתים]